

publicació especial per la

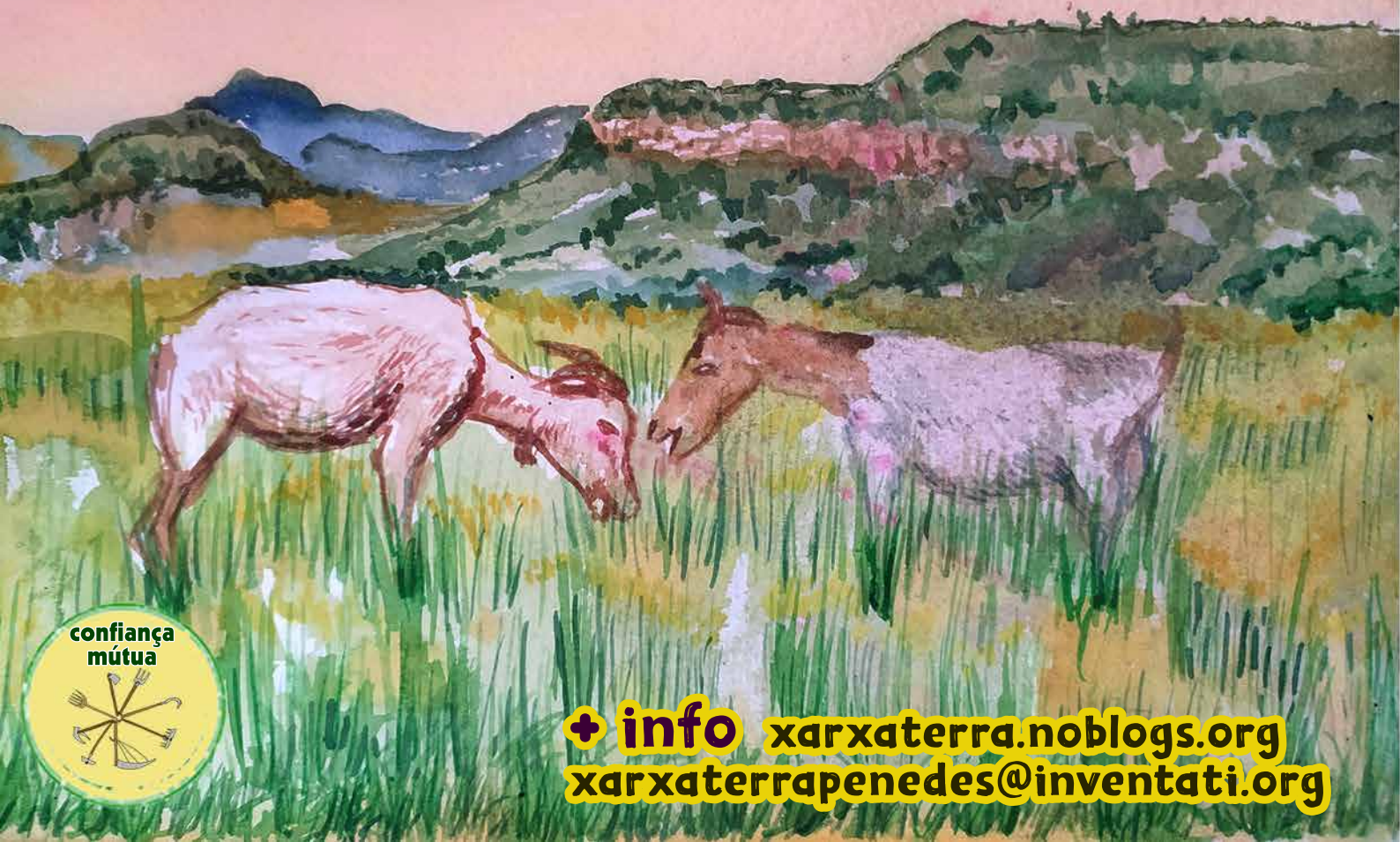
7ª TROBADA

XARXA de la TERRA

al Penedès

CALAFOU
20 ABRIL 2024

sobirania i autosuficiència

confiança
mútua

+ info xarxaterra.noblogs.org
xarxaterrapenedes@inventati.org

A pagès, un fa a l'altre

L'any 2017 un conjunt d'individus i masies del Penedès implicats en l'autosuficiència rural i l'autoabastiment alimentari vam convocar als diferents companys i nuclis de la Xarxa de la Terra a trobar-nos per compartir una jornada festiva i una fira d'intercanvi de productes.

Entenem la Xarxa de la Terra com un espai de suport mutu, coneixement d'altres nuclis que caminem cap a l'autogestió rural i la sobirania alimentària i un lloc de trobada, intercanvi i regal dels nostres productes i experiències. La Xarxa de la Terra inclou pagesos, hortolanes, ramaderes i artesans arreu del país, així com qui dóna suport des dels seus àmbits d'acció quotidiana, esdevenint un teixit divers que ens facilita viure en l'alegalitat enfront de la situació alimentària, política i administrativa que patim.

Amb aquest punt de partida, la bona gent de Sant Jaume Sesoliveres va acollir aquella trobada i va facilitar la logística de l'esdeveniment durant tres anys. L'any 2020 no vam deixar de convocar-nos malgrat les restriccions de moviment i els darrers dos anys vam traslladar la trobada a Riudebitlles. Aquest any 2024 hem volgut fer un altre canvi d'ubicació i ens convoquem a la colònia post-industrial de Calafou tot cercant ampliar i consolidar la xarxa d'afinitats rurals i continuar generant un punt de connexió al Penedès per tal de desconectar-nos del sistema.

Amb aquestes trobades reivindicuem la feina a tornallom, a tornajornal, dinàmica d'una pagesia lliure amb un estil de vida saludable i unes relacions harmòniques amb la natura i el veïnatge.

Apostem per uns productes insolvents, que no tributin impostos, que escapin de la burocràcia i la repressió administrativa i el segell dels quals sigui la confiança mútua i el coneixement compartit.

Per a nosaltres, l'alimentació no pot estar en mans del lliure mercat: es tracta de posar la tècnica, les eines i els tallers al servei del camp i del benestar comú. Naveguem en la contradicció permanent i per això volem que la Trobada de la Xarxa de la Terra estigui oberta a qualsevol persona amb mentalitat afí a aquestes propostes i que vulgui participar i enfortir lligams.

Ens plau convidar-vos a tota la gent arrelada a la terra a trobar-nos i debatre en persona tot allò que discutim a les xarxes digitals i a participar de la manera que considereu més adient.

**Calafou (Vallbona d'Anoia)
Reserva Natural de l'Anoia**

Abans els rucs llauraven, ara ens manen

Les darreres mobilitzacions, tractorades i talls de carretera han posat sobre la taula el conflicte agrari i l'opinió pública s'ha apropiat d'alguna manera als problemes de la pagesia.

Aquestes van ser liderades originalment, sobretot a Europa i a Espanya per sectors feixistes a qui hem d'agrair que ens hagin posat un mirall per adonar-nos de com poc i malament està organitzada la petita pagesia que a Catalunya qüestiona radicalment el sistema polític, econòmic i administratiu, reclama una transformació de fons de model agrari i ambiental i aposta per un territori ric en comptes de més rics al territori. No podem amagar que la història dels Països Catalans està farcida d'insurreccions, aixecaments i guerrilles dels pagesos (remença, segadors, trabucaires, rabassaires...) en contra dels feudals i burgesos de les viles.

La viabilitat de l'agricultura passa per l'accés a la terra i l'aigua per tothom partint de la idea radical que la terra i l'aigua no poden ser possessió absoluta de ningú: només la comunitat pot administrar-la per una distribució eficient dels recursos naturals.

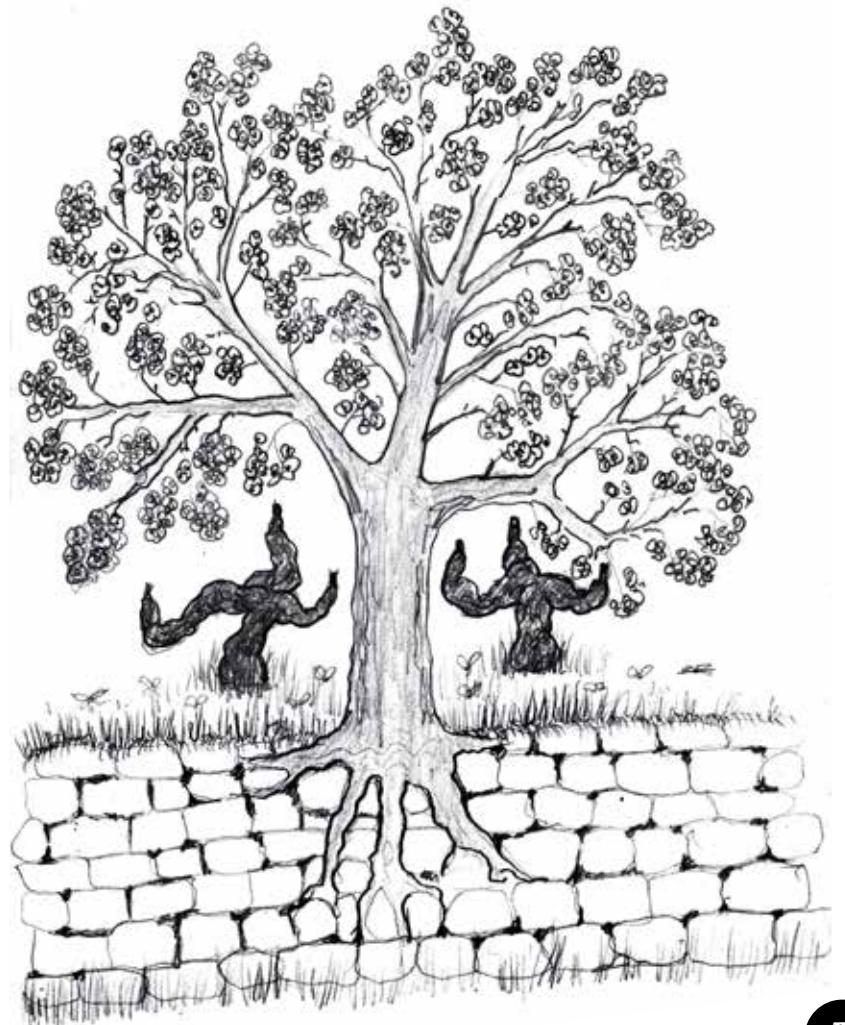
La terra no és una màquina de fer inesgotable sinó un ésser viu molt complex amb qui hem de «passar la vida junts» (origen de la paraula simbiosi) amb l'objectiu d'assolir una convivència mútuament beneficiosa.

Necessiten un mar de petits productors. Així, la petita escala lligada al territori és clau per tal de crear espais rics en biodiversitat i ha creat paisatges, cultures i sistemes sostenibles i fèrtils, fonament per a una supervivència en condicions. L'agricultura humil sense grans productors i cultius familiars, col·lectius i veïnals hauria de ser un objectiu estratègic com a societat.

Necessitem organitzar i consolidar una xarxa sostenible amb tothom que tingui interès per autoabastir-se i cuidar un tros de terra, o simplement recolzar a qui ho fa per exemple consumint els seus productes,

i d'aquesta manera desbordar l'administració i els seus límits i condicionaments. Necessitem visibilitzar la petita pagesia, les seves necessitats i el seu antagonisme vers el model de capitalisme alimentari i de control de l'administració. Volem organitzar-nos i establir aliances amb els sectors socials que volen un canvi profund i amb qui lluita per defensar el territori i pel dret a l'alimentació digna i de qualitat per tothom.

**Si fas un favor, mai ho recordis.
Si el reps, mai ho oblidis.**

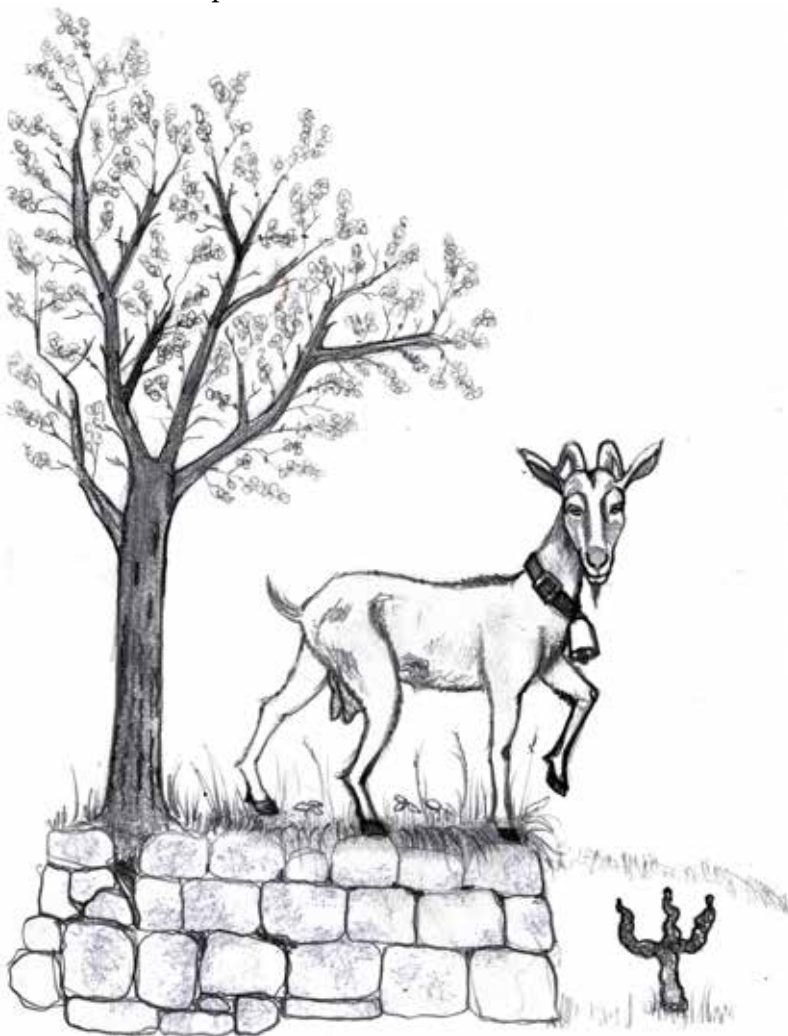
La conquesta permanent del pa

Gerard Bellpuig

Els pagesos sabem que els lladres no es lleven a les 6 el matí per treballar.

Sempre hem hagut de mantenir un Senyor. Abans el feudalisme i l'Església catòlica, ara l'administració de l'Estat i el sistema financer.

Produïm suficients aliments per sostenir a la població, però el preu és tan baix que no ens podem sostenir a nosaltres mateixos. Els detentors del capital han enfocat el seu negoci en l'habitatge, l'energia i el préstec. Nosaltres, que estem enfocats en la producció de béns de primera necessitat i que conservem els coneixements i les habilitats per aconseguir-los, ens hem d'esforçar a posar-los al servei del bé comú, enxarxats.

Perquè com més es degradi el model de societat neoliberal i extractivista, més necessitarem el teixit viu que estem sostenint.

No podem anar a demanar-li a l'Estat demòcrata liberal que ens resolgui els problemes. Tenim doncs una doble feina, que és sobreviure en un model injust. Però si posem en comú el fruit del nostre treball, tindrem més possibilitats de tirar endavant.

Segurament el progrés no té una finalitat en si mateix. Però quan alcem la mirada per gaudir d'una posta de sol, sabent que la vida és un regal i el nostre esforç la seva sal, potser ens sentim una mica més a prop d'aquesta felicitat que ha d'acompanyar al benestar.

Vinya, Horta, Cereals, Farratges, Ramaderia, Fruïters, Molins, Forns, Tracció Animal, Ferreria, Fusteria, Mecànica...

Obrim pas a la Xarxa d'Oficis i Coneixements.

Visca la Xarxa de la Terra!

Terra fèrtil, la nostra energia

Assemblea Pagesa i Ciutadana
Bellmunt de Segarra, 10 de març 2024

Des del segle passat, el creixement urbà i l'auge de l'agricultura industrial han anat acorralant a la petita pagesia i al món rural, empenyent-nos cap a l'abisme. Aquesta realitat que veiem a casa nostra també es replica l'espoli dels països del Sud global, així com en la degradació accelerada dels ecosistemes naturals i en la pèrdua de biodiversitat. A més, el sistema alimentari actual, basat en productes ultraprocessats nocius per la salut i en mans de grans empreses controlades per fons d'inversió, aixeca un mur entre la pagesia i la ciutadania.

Però la terra resisteix i la pagesia amb ella

La petita pagesia —la que viu a la terra, de la terra i per la terra— continua i continuarà viva. El món rural lluita per revitalitzar-se i preservar la seva cultura i les seves formes de vida, erigint-se com una autèntica alternativa per capgirar una societat que està fent fallida.

Sobre la terra fèrtil volem sembrar i collir. No volem més projectes especulatius que ens converteixen en simples polígons o abocadors. Ja n'hi ha prou de manipulacions que ens presenten falses alternatives per garantir la viabilitat dels nostres pobles, frenar la despoblació i satisfer les necessitats urgents d'una societat abocada a l'excés i la desigualtat. Volen destruir la idiosincràsia dels pobles, arrel d'autonomia i de suport mutu. Però el món rural i la petita pagesia som indestructibles perquè al darrere hi ha vincle, coneixement ancestral i una estima profunda per la terra. Som l'antídot més efectiu per a la seva protecció.

Som pageses i som ecologistes perquè la petita pagesia cuida la terra, la preserva i la millora pels qui vindran després.

En aquest camí hem treballat per propostes que, com la sobirania alimentària, van dirigides a posar fi a la industrialització i la globalització de tot allò que sustenta la vida. Hem reivindicat l'herència dels nostres avis, donant nom a les bones pràctiques agrícoles: l'agroecologia. Ens hem posicionat amb rotunditat contra l'agricultura dels pesticides i dels transgènics. Hem impulsat plataformes per defensar el territori de les innombrables agressions. I hem desenvolupat alternatives de producció, de comerç cooperatiu, de circuits curts d'alimentació, de comunitats energètiques...

No és prou. Les administracions ens llancen molles per rebaixar la nostra combativitat, perpetuant una escandalosa dualitat alimentària: menjar per a una minoria privilegiada, i aliments degradats per a la gran majoria cada cop més empobrida. Davant d'aquesta realitat injusta són urgents accions radicals que promoguin un canvi sistèmic des de la base. Cal trencar la lògica mercantilista que converteix l'alimentació en un simple producte i reconèixer el valor intrínsec de la terra, de la pagesia i de la població rural, que no poden ser suplantats per maquinària, ni solucions tecnològiques efímeres, ni subvencions que perpetuen la dependència.

No és temps de canvis. És hora que els temps canviïn.

Pensem que la resolució d'aquesta problemàtica depèn de la nostra capacitat per afrontar de manera col·lectiva aquestes qüestions centrals:

1. Una petita pagesia amb estatut propi

Cal revertir el model d'agricultura industrial i d'empresariat agrari que comporta la desaparició de la pagesia i de la vida als pobles. Els petits no tenim futur dins el capitalisme alimentari ni tampoc a la seva ombra. Cal crear un estatut diferenciat per una pagesia autònoma, de petita escala, nombrosa, de proximitat i ecològica. I fer-ne la figura de referència del sistema alimentari.

2. Organitzar la producció i consum en clau de país

Cal definir les necessitats alimentàries en clau igualitària i de salut, mesurar els recursos disponibles i adaptar-hi la producció. Limitar les importacions i les exportacions i basar-nos en el principi de subsidiarietat (allò que es pugui satisfer en l'escala més petita no anar-ho a buscar en una de més gran).

3. Prioritzar l'agroecologia i la ramaderia extensiva

La pagesia no pot hipotecar els recursos futurs ni produir aliments que no generin salut. Ha de ser una prioritat restablir aquest equilibri. Però no podem caure en la industrialització i globalització del menjar ecològic i que esdevingui un sector més de negoci i de classisme. Cal aturar el creixe-

ment desmesurat de la ramaderia intensiva i anar cap a la producció extensiva, molt més eficient en termes energètics i conservadora d'ecosistemes. La ramaderia ha d'estar sempre lligada a la terra.

4. L'alimentació, una qüestió pública i comuna

Volem que l'alimentació sigui garantida en qualitat i quantitat a tota la població sobre la base de la petita pagesia. Que sigui entesa com una necessitat bàsica a garantir també de forma pública i comuna. Cal crear mecanismes i organitzacions lliures que la duguin més enllà del mercat capitalista i de la capacitat adquisitiva.

5. Abandó dels ajuts de la PAC i trànsit cap a una política alimentària pròpia

Volem una pagesia sense ajuts i aspirem a un sistema que retribueixi correctament la seva feina. Però entenem que és una activitat molt exposada als canvis ambientals i climàtics i que una renda bàsica pagesa, personal i de caràcter transitori, pot ser útil fins que no s'aconsegueixi aquest objectiu.

6. Aturar els macroprojectes en sòl agrari i garantir la funció social i ambiental de la terra

La terra és un bé comú i els sòls agraris tenen un valor ambiental, cultural i productiu que s'ha de preservar davant dels macroprojectes i l'especulació.

Garantir l'accés a la terra com a dret social

Fa falta més població pagesa i que tothom pugui accedir-hi. Cal aturar urgentment l'acaparament de la terra i l'apropiació per part de capitals que en distorsionen el preu real.

8. Aigua per a les produccions locals i no per a l'agroindústria exportadora

Cal posar criteris socials i ambientals de l'ús de l'aigua en temps d'escassetat, prioritant les produccions locals i de la petita pagesia per davant de les exportacions de l'agroindústria. Prou infraestructures hidràuliques al servei de l'expulsió de la pagesia i dels beneficis de les empreses d'obra pública. No als transvasaments ni a les interconnexions de conques. Sí al reequilibri demogràfic.

9. Corregir les situacions d'injustícia que pateixen molts i moltes treballadores agràries, sobretot les temporeres.

10. Cultura alimentària pròpia i llavors tradicionals

Defensem la cultura basada en els cultius tradicionals mediterranis, en les varietats locals, en el consum de temporada i la cui-

na tradicional. Cal aturar els organismes modificats genèticament, la proteïna animal i vegetal de laboratori, i tota la gamma de menjar ultraprocesat.

11. Contra la burocràcia i les apropiacions, desobediència

Cal aturar el sistema de reglaments, controls i paperassa amb què l'estat dificulta el desenvolupament de petits projectes. També les apropiacions dels topònims i d'altres elements de la cultura popular que fan les denominacions d'origen. I per canviar les lleis i les imposicions calen accions col·lectives de desobediència.

12. Assemblees pageses i ciutadanes

Aquest canvi difícilment vindrà de l'actual sistema de partits polítics i sindicats. Volem que es constitueixin assemblees arreu del territori per debatre'l i concretar-lo. Espais on treballem amb horitzontalitat, apel·lant quan calgui a la mobilització.

Fourche et champ libre

Horca y Campo Libre

RED DE ACOMPAÑAMIENTO/ FORMACIÓN AGRÍCOLA

Horca y Campo Libre es una red de personas y comunidades resistentes al modelo agroindustrial y al sistema capitalista, a través de sus modos de vida y sus prácticas de lucha.

Horca y Campo Libre establece el vínculo entre estos lugares y personas que desean aprender otro tipo de agricultura, ampliar su imaginación sobre lo que puede ser una instalación agrícola y formarse en diversas prácticas agrícolas.

¿Por qué Horca y Campo Libre?

La formación *Fourche et champ libre* pretende ser una herramienta de enlace con el fin de la emancipación individual y colectiva, para vincular la teoría y la práctica en torno a diversas cuestiones: el acceso a la tierra, el derecho a producir según su propio método, el derecho al uso y al intercambio de semillas gratuitas, el derecho a reagruparse y formar comunidades rurales, y finalmente a todo lo que

tiene que ver con instalaciones campesinas (lo que incluye proyectos auto-sostenibles a menudo considerados "fuera de norma"). Una alternativa al modelo devastador de la agricultura industrial implica un retorno a prácticas locales y regionales, modeladas sobre necesidades reales, sobre modos de producción autónomos, sobre la participación concreta de lxs residentes en las decisiones que les conciernen.

El modelo institucional de formación agrícola no está adaptado hoy a las necesidades de muchas instalaciones. Se trata de un modelo que defiende la idea de que la única ventaja de la agricultura reside en el productivismo, la genética, la robótica y la rentabilidad económica, aunque en ocasiones integra la idea de agricultura local y ecológica. Creemos que en Europa existe un gran déficit en la transmisión de conocimientos prácticos e ideológicos emancipadores. Reasentar a un campesinado numeroso e involucrado requerirá una transmisión del modo de vida campesino; en particular los modos de acción, las prácticas de lucha, la solidaridad y la resistencia colectiva al sistema capitalista y las opresiones sistémicas (sexismo, cis-heteronormatividad, racismo, clasismo, capacitismo, etc.). Por lo tanto, necesitamos que granjas o comunidades rurales existentes puedan transmitir conocimientos: técnicas básicas de producción, formas de convivencia y organización colectiva.

La red de formación quiere participar en la reapropiación de estos conocimientos y prácticas necesarios para la instalación de nuevxs campesinxs. Se basa en el encuentro entre personas que desean concretamente recibir apoyo (o formación adicional) para un proyecto agrícola y personas ya establecidas en la agricultura. Esta red es un espacio privilegiado para la educación popular agrícola.

Fortalecer la red significa dar a todxs la oportunidad de formarse en agricultura, reapropiarse de modos de vida campesinos y participar en su difusión. Además de apoyar la creación de una herramienta de emancipación colectiva y nuevas comunidades rurales de resistencia.

¿Para quién es el acompañamiento?

Está dirigido a cualquier persona que desee formarse fuera de la formación agrícola convencional, tenga o no experiencia, sea joven o mayor, tenga proyectos de instalación agrícola y/o desee ser más independiente en términos de alimentación. Este acompañamiento no pretende ofrecer oportunidades de turismo rural.

¿Cómo son las comunidades rurales de Horca y Campo Libre?

El espectro de lugares de formación/acompañamiento de Horca y Campo Libre es bastante amplio.

* Se trata tanto de explotaciones campesinas con fines comerciales como de lugares que practican una agricultura de subsistencia para el autoconsumo y el trueque o la donación.

* Se trata tanto de entidades administrativas claras como de iniciativas fuera del marco convencional.

* La mayoría son comunidades de vivienda. También pueden ser granjas individuales o familiares pero con un deseo de formar un grupo de diversas maneras (comunidad de vivienda, comunidad laboral, red territorial, etc.).

* Algunas de las comunidades intentan tener en cuenta y luchar contra opresiones

sistémicas (sexismo, cis-heteronormatividad, racismo, clasismo, capacitismo, etc.).

* También pueden ser comunidades de lucha, una comunidad que organiza debates políticos en el medio rural, una huerta popular en medio urbano, una ZAD, campesinos sin tierra, personas que cultivan para brindar cafeterías solidarias, etc.

Existen otras redes y haremos todo lo posible para establecer el enlace y dirigir a las comunidades y las personas que buscan formación a la red que mejor se adapte a su situación: *Compagnonnage Paysan*, *Réseau REPAS*, A4 ...

¿Duración y condiciones de la formación y acompañamiento?

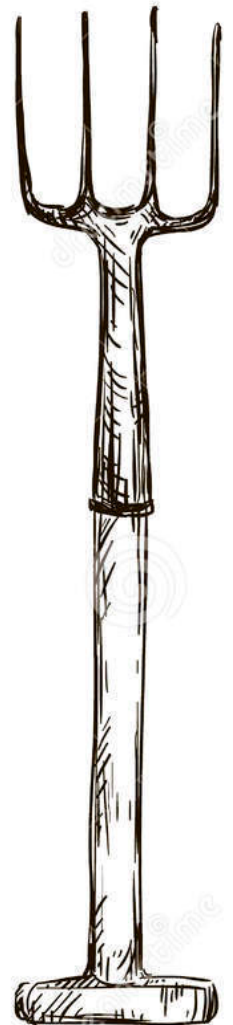
La duración del acompañamiento se acordará entre las personas y las comunidades recibiendo según las necesidades de la persona acompañada y la disponibilidad y expectativas de la comunidad. La duración debe ser suficiente para permitir la transmisión más adecuada. Es posible imaginar rutas variadas que pueden desarrollarse durante un período de tiempo continuo o durante varios períodos, en uno o diferentes lugares con el fin de ofrecer una amplia gama de prácticas agrícolas y compartir diversas experiencias. Esta formación no es remunerada. El régimen administrativo bajo el cual se organiza la estancia, las posibilidades de alojamiento y otras modalidades se definirán en función de los lugares de acogida.

Si quieres formar parte de Fourche et champ libre escribe y explica tu petición.

¡Cualquier persona interesada en dar vida a esta conexión u otras iniciativas relacionadas puede unirse a nosotrxs y agregar energía a la dinámica Horca y Campo Libre!

Contacto

fourcheetchamplibre@reclaimthefields.org

Això no és camp!

Experiències situades d'una antiga colònia industrial

Escrit per Aleix Ortí i Font, Spideralex, Kozzak

Imaginaris radicals per ressuscitar una ruïna

Calafou és un projecte comunitari centrat en la transformació social situat a l'antiga colònia Marçal de Vallbona d'Anoia. Una colònia tèxtil reconvertida en cooperativa d'habitatge, que s'estén a la llera del riu Anoia i està rodejada per torres elèctriques, zones boscoses de pins pinyers, roures, alzines; canyars, matollars d'aromàtiques i l'imponent viaducte de la C-15, que travessa part de la colònia, delimitant l'horitzó i paisatge de les serres de Cabrera d'Anoia i Capellades. Un indret peculiar, fora del poble, al que s'arriba travessant un polígon industrial i deixant-se portar pel que va ser una pista forestal (ara asfaltada) que desemboca en un espai híbrid, on el patrimoni industrial recorda la pulsio transformadora associada al progrés d'una època.

Quan arribem a Calafou tenim, d'una banda, la sensació de la nefasta intervenció humana en la forma industrial capitalista i patriarcal: bocins de ciment, manifestos botanicofílics convertits en objectes laxants, bidons d'oli de motor ací i allà, molts neumàtics, edificis d'obra vista i gotellera, piles de ruïnes, esglésies abandonades, habitatges destruïts per l'especulació immobiliària, muntanyes de factures i rebuts convertides en pasta de paper, mosquits com elefants, màquines de tortura rovellades. D'altra banda, i ben a tocar entre les deixalles destruïdes, com bocins recalcitrants de vida, éssers humans enfeïnats en fer les paus amb l'entorn i amb ells mateixos.

Urbanites neuròtics, addictes als ansiolítics i a l'autoexplotació, criatures de fe enganxades a pantalles delirants, ben sovint, que la ciutat i el seu tràfec caníbal ha escopit. Davant tants espectaculars contrastos dues preguntes se'ns plantegen: Podrà la natura recuperar-se mentre l'humà no l'alliberi? Podrà l'humana fer vida digna en aquests paratges desolats?

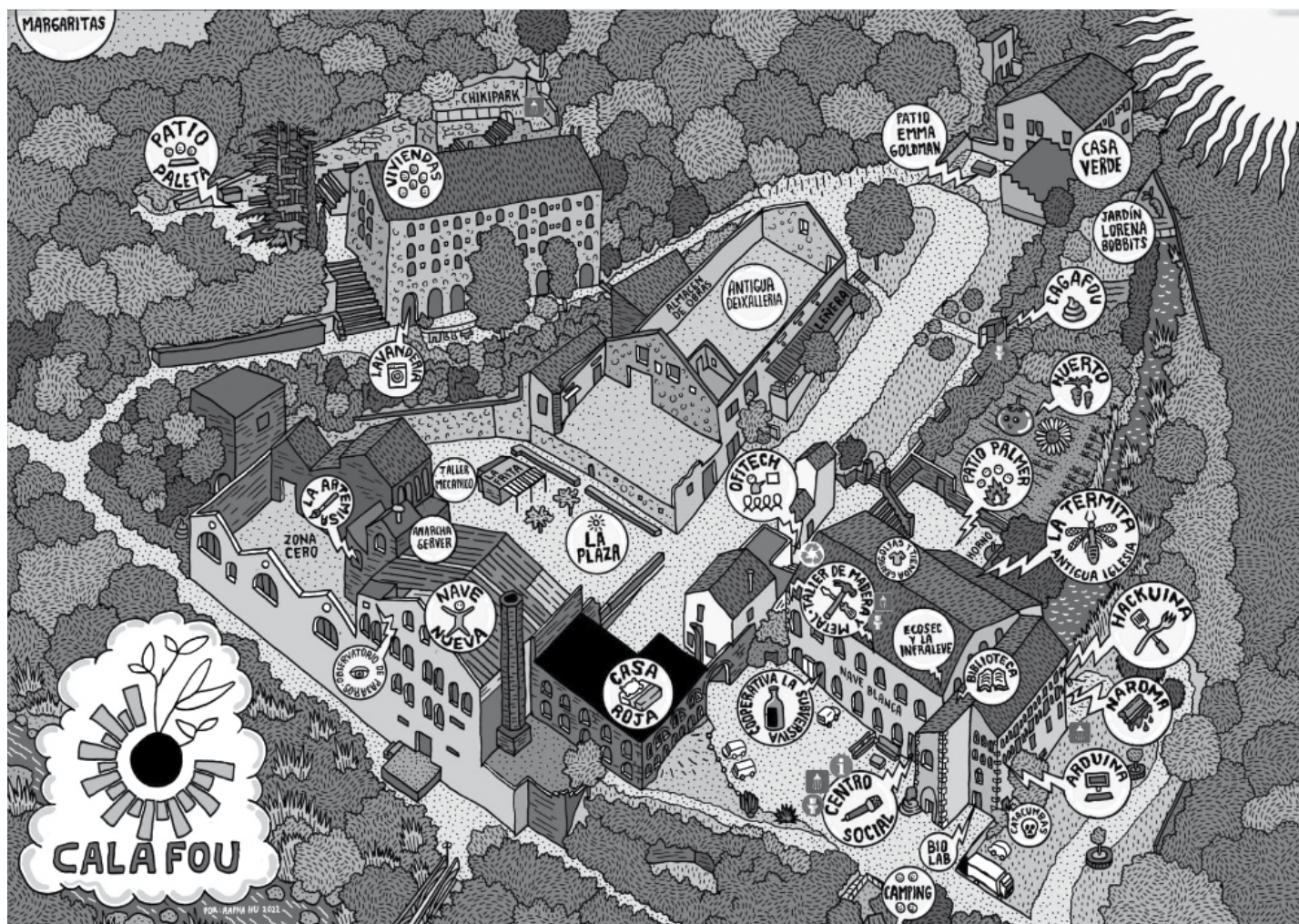
Per ser prudents hauríem d'esperar, com a mínim, un parell de generacions a respondre. Tanmateix com escrigué Antonio Machado al final de la seva vida "estem obligades a mantenir l'esperança". I ho estem, perquè entre els neumàtics i els ansiolítics també hi ha

infants que no tenen més culpa que la d'haver nascut. Però, si en realitat l'esperança és mantinguda no és pas tant per si la resposta és positiva o negativa; sinó, més íntimament, d'una forma inconfessable, l'esperança és mantinguda gràcies a la sospita que, les humanes enfeïnades en la remediació, les ruïnes industrials patriarcales i capitalistes i la natura contaminada tota ella, no són sinó soroll i boira que no ens deixen veure una realitat nova que creix amb força dia a dia. Realitat que de tan estrena no deixa encara dir-se i que per això mateix insisteix en totes les paraules que la ronden, com són les paraules que narren aquesta, la seva breu i intensa història:

El 2011, en un context post-15M, quan la Cooperativa Integral Catalana (CIC) va posar en marxa la compra col·lectiva de la colònia amb l'objectiu de repensar -des d'una perspectiva crítica- els usos i models tradicionals de gestió d'una colònia industrial, el riu Anoia era un dels rius més contaminats d'Europa, així fou que Calafou partí d'imaginaris de vida sostinguda tot evocant futurs alternatius i plantejant-se grans reptes ecològics: ¿Era possible tornar la vida a un lloc que duia anys en una espiral d'abandó i decadència banyat per l'aigua contaminada de l'Anoia? ¿Seria possible tornar a començar partint d'un nou paradigma? ¿Com es podria construir la vida de nou en les ruïnes abandonades pel patriarcalisme industrial?

El primer que va sortir de Calafou van ser agenciament entre xarxes humanes i personalitats activistes disperss. Després tímidament van brotar alguns intents de simbiosis, buscant crear noves relacions interespecie, i en paral·lel van brotar imaginaris radicals i dissidents variats i diversos.

Aquests imaginaris es corresponien a les diferents fases que la comunitat, de vegades desitjosa, de vegades atrapada, com en el Rai de la Medusa, ha travessat al llarg d'aquesta dècada. Imaginaris i pràctiques establertes com el Hackmeeting ens van visitar el 2013 i després es van versionar en clau feminista en el TransHackFeminisme que va donar impuls als servidors feministes, entre ells, la nostra Anarchaserver, per després evolucionar en el Decaentisme (una filosofia lúdica que apostava per treure el millor de la vida entre ruïnes, alhora que era fortament crítica amb el decreixement). Decaentisme, que es va reciclar en un desig

per construir Futurotopies en el nostre últim Hackeja La Terra, pocs mesos abans de que el món fos sorprès còndidament amb la primera pandèmia d'aquest nou segle. I que ara sembla deixar pas a la imminent arribada de les post-futurotopies.

En aquest sentit, cal apuntar a la resignificació com a eina de construcció, com al recurs que ens ha permès apropiari-nos d'aquest espai com a humans, i amb els anys, convertir-lo en casa nostra. Nivells de resignificació necessaris, per a poder sobreviure en un espai originalment hostil, danyat i contaminat. Començant per l'elecció d'una colònia industrial com a punt de partida. Les colònies industrials van ser concebudes i dissenyades amb un objectiu productivista i enfocat al control social de les treballadores i les seves famílies. En el seu afany de trencar la solidaritat i força del moviment obrer català, que sobretot s'estava gestant en les ciutats, la patronal i classe dominant va impulsar la creació de colònies industrials en entorns rurals, prop de fonts d'energia pràcticament gratuïta, com els rius, on es modificaven els caudals per adaptar-los a l'impuls del molins d'aigua i més endavant a petites centrals hidroelèctriques.

Escollir aquest espai abandonat i parcialment cremat per un incendi el 2004, situat als fons d'una vall (literalment ca l'Afou o ca la fou), significava viure a sota un pont (un cop més, literalment), en una declaració estranya d'esperança en contra dels elements. No

hem buscat un espai ideal, amb una natura esclatant i esplendorosa, ni una terra fèrtil on començar una eco vila... Al contrari, hem escollit una ruïna. Una ruïna i un terreny contaminat. Una "colònia", amb tot allò negatiu associat a aquest terme, per veure què hi podíem construir, què podia brotar d'aquest espai intersticial.

Dies difícils corrien al principi de les coses per aquell doble imaginari i remot de la nostrada Calafou. No hi havia prou coberts per tanta pluja com queia i les gotelles sorgien com roselles al mes de maig. Tanmateix allí també la poesia era encara possible i a ella s'aferraven com naufragats a una balsa les malparades humanes que hi vivien. Passaven aquells dies penosos reobrint camins les humanes. Camins que havien estat de temps ençà, deixats de banda i allò que en altres temps sense memòria hi transitava, ara no hi passava pas. Així sense presa però sense pausa caminant i caminant, algunes senderes van anar obrint-se i, com per art d'encanteri, ja no tots els dies plovia.

El sol a voltes eixia i feia oblidar les gotelles. Dies en què, a les acaballes dites capvespres, quan el camí recorregut tornava a la seva llar d'inici amb un sarró entre les mans, s'aprenien amb timidesa a dibuixar somriures.

CALAFU
Colonia ecoindustrial postcapitalista

Només vull estar en el seu si,
només vull morir en la meva
terra.
Que m'hi enterrin.
Fondre'm i esvaïr-me en la
seva fertilitat
per ressuscitar sent herba a
la meva terra,
ressuscitar sent flor
que esfulli un nen crescut
en el meu país.

Només vull estar en el si de la
meva terra,
sent terra,
herba
o flor.

Fadwa Tuqan

Una pagesa palestina abraça les restes del camp d'oliveres que l'exèrcit d'Israel ha talat com a estratègia de pressió per expulsar les palestines dels territoris ocupats.
27 de novembre de 2005, Salem, Territoris ocupats, Palestina.

És difícil imaginar una sola casa a Palestina que no tingui una olivera. L'olivera és l'arbre nacional palestí i el seu cultiu és mil·lenari. Aquesta és la raó per la qual és una víctima freqüent de les excavadores israelianes. L'Applied Research Institute de Jerusalem calcula que 2,5 milions d'arbres han estat arrencats des de 1967, una tercera part oliveres.

